***Wayeera'* – Genesis 18:1 – 22:24**

***Aliyah 6* – Genesis 21:22 – 21:34**

We lezen dat de **Filistijnen** een **verbond** sluiten met Abraham. Koning Abimelech en zijn legeroverste Pichol komen naar Abraham toe en zeggen dat zij hebben gemerkt dat God Abraham overal in zegent. Daarom willen zij graag een verbond sluiten, om zelf ook gezegend te worden. Ze vragen Abraham te zweren om hen vriendelijk te behandelen, zoals zij ook Abraham vriendelijk hebben behandeld. Abraham gaat hier positief op in, nadat hij Abimelech terecht heeft gewezen vanwege een waterbron, die de knechten van Abimelech hadden geroofd.

Deze geschiedenis wijst profetisch vooruit naar het moment dat **alle volken** de God van Israël zullen erkennen als de hoogste God. Dit zal gebeuren wanneer **Yeshua** is terug gekomen. Dan zal elke knie zich buigen voor de God van Israël en zal het Koninkrijk van God over de hele aarde gevestigd worden. Dan zullen de **Filistijnen zelfs ingelijfd** worden bij Israël, zoals Psalm 87:4 en Zacharia 9:7 ons leren.

Het bijzondere van deze geschiedenis is dat de Filistijnen als eerste heidenvolk Gods werk in Zijn volk erkennen. Dit mag niet al te zeer verbazen, gezien God al een voorgeschiedenis met hen had. Zij waren **door God Zelf uit Kaftor geleid** en naar het Beloofde Land gebracht. Daar had God hen geholpen om het reuzengeslacht van de *Awwim* te verslaan en dit land in te nemen, volgens Deuteronomium 2:23.[1] Zij herkenden Gods werk in Abraham, omdat zij zelf ervaring hadden met Gods werk.

Toch waren de Filistijnen bij tijden ook de aartsvijanden van Israël in het Beloofde Land. Israël heeft door de tijd heen altijd een **haat-liefde verhouding** gehad met de Filistijnen. De Filistijnen waren zeer gewelddadig en hebben het Israël erg moeilijk gemaakt. David voerde hevige oorlogen met de Filistijnen. Toch vond David ook toevlucht bij de Filistijnen, toen hij vluchtte voor koning Saul. De Filistijnse koning Achis gaf hem zelfs de stad Ziklag in bezit. Hierin zien we dan weer de vriendelijkheid en gastvrijheid van de Filistijnen naar voren komen. Deze dubbelheid blijft de hele geschiedenis van Israël bestaan.

De Filistijnen behoorden dan ook **niet** tot de zeven (of tien) oorspronkelijke **Kanaänitische volken**, die vervloekt waren en met de ban geslagen moesten worden.[2] Net als Edom, Moab en Ammon hadden zij een eigen gebied van de Heer gekregen, namelijk in de Gazastrook. Wat betreft de Kanaänitische volken: die moesten allemaal uitgeroeid worden. Als Israël deze volken zou laten leven, dan zouden zij **tot doornen** worden in Israëls ogen en tot prikkels in hun zijden. Zij zouden Israël benauwen in het Beloofde Land.[3]

Gek genoeg lees je daarna in Israëls geschiedenis niet zoveel meer over deze zeven Kanaänitische volken, hoewel Israël ze niet geheel uitroeide.[4] Je zou verwachten op basis van Numeri 33:55 dat deze volken de grootste problemen zouden geven voor Israël. Je leest echter vooral over **problemen met de omringende volken**, die Israël niet hoefde uit

---

[1] Zie verder *parshat Devarim, aliyah* 5.
[2] Genesis 15:19-21, Deuteronomium 7:1.
[3] Numeri 33:55.
[4] Jozua 15:63 en Richteren 1.

te roeien. We lezen over oorlogen met de Moabieten, de Ammonieten, de Midianieten, de Edomieten en ook met de Filistijnen. Hoe is het woord van Numeri 33:55, dat de Kanaänitische volken tot prikkels zouden worden, dan in vervulling gegaan…?!

Ik vermoed dat hier een belangrijke les achter schuilgaat. Hoewel Israël letterlijke oorlogen te voeren had met de omringende buurlanden, waren de **Kanaänitische volken** Israël voornamelijk op een andere manier tot doorns in de ogen en prikkels in de zijden. Zij verleidden Israël namelijk tot **afgoderij** en tot de Baäl- en Molochdienst. Zij leverden Israël in geestelijke zin heel veel problemen op, wat vervolgens oordelen van God opleverde. We leren hieruit de les dat de belangrijkste strijd niet met vlees en bloed gevoerd wordt, maar met de geestelijke machten. De belangrijkste oorlogen zijn de oorlogen om de ziel en om de dienst aan God. Het zijn de **geestelijke oorlogen** die het verschil maken.

Dit wordt beaamd in Efeze 6, waarin expliciet vermeld staat dat onze **strijd niet is met vlees en bloed**, maar met de geestelijke overheden, machten en krachten in de hemelse gewesten. Ons oog wordt vaak getrokken naar het zichtbare: naar de legers, de vijanden en het geweld. Maar de ware vijand strijdt ervoor om ons verkeerde keuzes te laten maken en **ons in zonde te laten vallen**. De vijand weet dat hij de oorlog wint, wanneer wij van Gods geboden en bedoelingen afwijken. Hij wilde Israël tot afgoderij verleiden. En zo wil hij ook ons tot afgoderij verleiden. Strijd dan de juiste strijd. Laat je niet afleiden door wat mensen om je heen doen. Het zijn niet de mensen, maar de machten erachter, waarmee de ware strijd gevoerd wordt. Zorg ervoor dat je **jouw hart bewaart**, boven alles wat te bewaren is (Spreuken 4:23). Blijf zuiver en oprecht in het volgen van de weg van de Heer.

We leren uit Zacharia 9:7 dat er nog een **hoopvolle toekomst** is weggelegd voor de Filistijnen en **voor Gaza**. De voorwaarde is echter wel dat het bloed en de afschuwelijke dingen van tussen zijn tanden worden weggenomen. Het geweld moet eerst verdwijnen. Nu is het Hebreeuwse woord voor geweld *Hamas.* Eerst zal Hamas uit de Gazastrook moeten worden verwijderd, voordat er een hoopvolle toekomst zal kunnen zijn voor Gaza. Onze strijd is niet met vlees en bloed, maar met de geestelijke machten van het kwaad. Laten we bidden dat de **geestelijke macht van het geweld weggenomen** wordt uit Gaza, zodat de mensen daaruit bevrijd mogen worden. Dan zullen de Filistijnen ingelijfd kunnen worden bij Gods volk.

Het is bijzonder om te zien dat Psalm 87 en ook Zacharia 9:7 al profeteerden over de **wederopstanding van de Filistijnen** in deze moderne tijden. Immers, de belofte dat de Filistijn ingelijfd zou zijn bij Israël en dat Gaza een eervolle plaats in Israël zou krijgen, is nog niet vervuld. Dat staat dus nog te gebeuren. Opvallend is dan ook dat gelijktijdig met de wederopstanding van Israël, ook de Filistijnen weder opgestaan zijn. De naam **Palestijn** is letterlijk dezelfde naam als ‘Filistijn’, gezien de letters ‘p’ en ‘f’ uitwisselbaar zijn in de Hebreeuwse en Arabische taal. De Palestijnen vertegenwoordigen dus de aloude Filistijnen in onze dagen. Helaas vertegenwoordigen zij ook de haat en het geweld wat de Filistijnen door de eeuwen heen tegen Israël gebruikt hebben. Toch mogen we ook weten dat de positieve beloftes voor de Filistijnen bewaarheid zullen worden. Dat geeft hoop.

Abraham sluit een verbond met Abimelech. Daarbij moet wel eerst iets rechtgezet worden. Abraham wijst Abimelech terecht, vanwege het feit dat Abimelechs knechten een **waterbron hebben afgenomen** van Abrahams knechten. Abimelech geeft aan dat hij dat niet wist. We weten niet of hij hierin de waarheid sprak of niet. In elk geval wordt de **ruzie**

bijgelegd. Abraham plaatst zeven ooi lammeren apart van de rest van de kudde. Als Abimelech vraagt waarom hij dat doet, geeft Abraham aan dat dit een teken is dat de bewuste waterbron hem toebehoort. Abimelech moet deze zeven lammeren uit de hand van Abraham aannemen om deze zaak verbondsmatig te bevestigen. Abimelech staat in het krijt bij Abraham door deze lammeren te accepteren. Hij wordt als het ware in een **afhankelijkheidspositie** gedrongen. Abimelech accepteert dit en beiden zweren een eed.

We zien dat deze eerste strijd met de Filistijnen niet over haat of ideologie gaat, maar over water. **Water** is essentieel om te kunnen overleven. De eerste strijd tussen Israël en de Filistijnen draaide om een **existentiële zaak**. Het draaide om overleven. Verder staan waterbronnen ook symbool voor **geestelijke bronnen**. De strijd focuste op de geestelijke bronnen van het Beloofde Land en wie daar toegang toe zou hebben.

Vandaag de dag woedt er een broederstrijd, die voornamelijk door religie, ideologie en haat ingegeven wordt. Dit is een heel ander soort strijd. Toch zijn er vandaag de dag nog steeds heel veel mensen in Palestijnse gebieden die puur strijden **om te overleven**. Voor de gemiddelde mens is het belangrijkste punt toch om eten, voedsel en water te kunnen vinden voor jezelf en voor je kinderen. Deze mensen zuchten onder het regime van leiders die hun eigen bevolking opofferen voor slechte zaken. Zij moeten **bevrijd worden van deze regimes** om te kunnen leven.

Zeker voor **Iran** geldt dit. In Iran leven heel veel mensen die Israël liefhebben. Van oudsher zijn er goede banden geweest tussen het voormalige Perzië en Israël. Ook is er een enorme opwekking gaande in Iran, waarbij duizenden moslims tot geloof komen en Yeshua als Messias aanvaarden. Hierover hoor je niet veel in het nieuws. Al deze mensen zuchten onder het regime van de *ayatollah's.* Zij moeten bevrijd worden van dit slechte regime om te kunnen leven.

Ook hier geldt: laten we niet zozeer focussen op de strijd met vlees en bloed, maar allereerst op de **strijd met de geestelijke machten**. Laten we bidden dat de bevolking van Iran en van Gaza en in de Palestijnse gebieden bevrijd wordt van de machten van geweld en onderdrukking. Laten we bidden dat de demonische overheersing verbroken zal worden, zodat er leven en zegen kan komen.

We lezen dat Abraham op de plaats van de verbondssluiting een tamarisk plant. Ook roept Hij daar de Naam van JHWH aan en noemt Hem bij de Naam ***'El 'Olam***, dat betekent **'God van de wereld'**. Hier wordt al zichtbaar dat God niet alleen de God van Israël is, maar de God van de hele wereld. De Filistijnen hebben dat al erkend in de tijd van Abraham. Dit is het begin van de wereldwijde regering van de God van Israël. Er komt een dag dat de hele wereld Hem *'El 'Olam* zal noemen. Dan zal Zijn regering van pool tot pool en van zee tot zee reiken.

We hebben nu voor de vierde keer een zesde *aliyah* behandeld. Wat opvalt in deze **zesde cyclus** is dat we steeds het **thema van de heidenvolken** terug zien komen. In *Bereeshit* werden we stilgezet bij het verschil tussen de lijn van Seth en Kaïn. Hier werd een basis gelegd voor de verschillen tussen de volken. In *Noach* stonden we stil bij de 70 heidenvolken die uit Noach zijn voortgekomen. In *Lech Lecha* zagen we dat God op twee momenten een verbond met Abram sloot. De eerste keer specifiek met het oog op Israël en de tweede keer om hem tot een 'vader van een menigte van volken' te maken. En nu zien we in *Wayeera'* dat de Filistijnen Gods werk in Abrahams leven erkennen.

Waarom komt dit thema van de heidenvolken nu zo sterk naar voren in de zesde cyclus? Dit zou wel eens te maken kunnen hebben met de zesde letter van het Hebreeuwse alfabet. Dit is de letter *waw* en deze letter staat voor de **rechtopstaande mens**: de mens in al zijn kracht en mogelijkheden. De zesde dag is verder de **laatste werkdag** van de week, het hoogtepunt van menselijk kunnen en vermogen. Daarna breekt de shabbat aan en komt de discipline van God over de mens om hem tot rust te brengen. Op de zesde dag zien we **de volken zich hoog verheffen**, maar op de zevende dag komt alles tot rust.

We leven nu aan **het einde van het zesde millennium** van de wereldgeschiedenis en we zien dat de volken zich hoog verheffen tegen God. Nog even mogen zij razen en tieren en al hun werk tot een climax brengen. En dan zal de **shabbat van de geschiedenis** gaan aanbreken, wanneer Yeshua terugkomt. Dan zullen alle volken op hun plaats gezet worden. **Yeshua zal regeren vanuit Sion** en iedereen zal buigen onder zijn discipline en onder zijn Thora. Dan zal er eindelijk vrede en shabbatsrust over de wereld komen. Wat een heerlijke tijd zal dat zijn!

Wat hebben we nu geleerd?

1. De Filistijnen erkenden Gods werk in Abrahams geslacht als eerste volk
2. Zij herkenden Gods werk, omdat zij zelf door God waren uitgeleid uit Kaftor
3. Israël heeft altijd een haat-liefde verhouding gehad met de Filistijnen
4. De Kanaänitische volken vormden het ware probleem: verleiding tot afgoderij
5. Onze strijd is niet met vlees en bloed, maar met de geestelijke machten
6. Er is een hoopvolle toekomst voor de Filstijnen / Palestijnen en voor Gaza
7. Oorlogen zijn voor de bevolking vaak een existentiële zaak
8. Er is bevrijding van slechte regimes en geestelijke machten van geweld nodig
9. In het zesde millennium verheffen de volken zich nog eenmaal hoog tegen God
10. Daarna volgt de shabbat van de wereldgeschiedenis: Yeshua’s regering in Sion